

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. studenoga 2015. uputio Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) – Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras protiv Gintaras Dockeyvičius i Jurgita Dockeyvičienė

(Predmet C-587/15)

(2016/C 027/21)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras

Druge stranke u postupku: Gintaras Dockeyvičius i Jurgita Dockeyvičienė

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 2., članak 10. stavke 1. i 4., članak 24. stavak 2. Direktive 2009/103⁽¹⁾, članak 3. stavak 4., članak 5. stavke 1. i 4., članak 6. stavak 1., članak 10. Unutarnjih propisa⁽²⁾ i članak 47. Povelje (zajedno ili zasebno, ali bez ograničavanja na spomenute odredbe) shvaćati i tumačiti na način da, u slučaju kad:

- nacionalni ured za osiguranje (Ured A) isplaćuje naknadu štete stranci oštećenoj u cestovnoj prometnoj nezgodi u državi članici u kojoj ured ima sjedište jer državljanin druge države članice koji je odgovoran za štetu nije bio osiguran od građanskopravne odgovornosti;
- zbog naknade te štete, Ured A subrogacijom stupa na mjesto oštećenika u njegovim pravima i traži da mu troškove nastale u rješavanju odštetnog zahtjeva isplati nacionalni ured za osiguranje u matičnoj državi odgovorne osobe (Ured B);
- Ured B, bez provođenja neovisne istrage ili bez traženja dodatnih informacija, prihvati zahtjev za isplatu koji je podnio Ured A;
- Ured B pokrene sudski postupak protiv tuženikâ (odgovorne osobe i vlasnika vozila) tražeći obeštećenje za troškove koji su mu prouzročeni,

tužitelj u tom postupku (Ured B) može svoj zahtjev protiv tuženikâ (odgovorne osobe i vlasnika vozila) temeljiti samo na isplati troškova izvršenoj u korist Ureda A te on (tužitelj) nema nikakvu obvezu utvrđivanja da su bili ispunjeni uvjeti u pogledu građanskopravne odgovornosti tuženika/odgovorne osobe (njegova krivnja, štetne radnje, uzročna veza i visina štete) niti ima bilo kakvu obvezu utvrđivanja da je strano pravo bilo ispravno primijenjeno kod obeštećenja oštećenika?

2. Treba li članak 24. stavak 1. peti podstavak točku (c) Direktive 2009/103 i članak 3. stavke 1. i 4. Unutarnjih pravila (zajedno ili zasebno, ali bez ograničavanja na spomenute odredbe) shvaćati i tumačiti na način da Ured A mora prije donošenja konačne odluke o isplati naknade štete koju je pretrpjela oštećena stranka obavijestiti – na jasan i razumljiv način (uključujući i u pogledu jezika na kojem je pružena informacija) – odgovornu osobu i vlasnika vozila (ako se ne radi o istoj osobi) o pokretanju postupka likvidacije štete i njegovom odvijanju te im dati dovoljno vremena da iznesu očitovanja ili primjedbe na odluku o naknadi štete koja će biti donesena i/ili o visini te naknade?

3. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje (*odnosno, ako tuženici – odgovorna osoba i vlasnik vozila – mogu od tužitelja – Ureda B – tražiti da podnese dokaz ili mogu iznijeti primjedbe ili sumnju o, između ostalog, okolnostima cestovne prometne nezgode, primjeni propisa koji uređuju građanskopravnu odgovornost odgovorne osobe, visini štete i načinu njezina izračuna*), treba li članak 2., članak 10. stavak 1., članak 24. stavak 2. Direktive 2009/103 i članak 3. stavak 4. drugi podstavak Unutarnjih pravila (zajedno ili zasebno, ali bez ograničavanja na spomenute odredbe) shvaćati i tumačiti na način da, neovisno o činjenici da Ured B prije donošenja konačne odluke nije od Ureda A zatražio da mu dostavi podatke o tumačenju propisa mjerodavnih u državi u kojoj se dogodila nezgoda i o rješavanju zahtjeva, Ured A svakako mora pružiti te informacije Uredu B ako potonji to od njega naknadno zatraži, jednako kao i bilo koju informaciju koja je Uredu B potrebna za utvrđivanje potraživanja [naknade štete] koje on ima prema tuženicima (odgovornoj osobi i vlasniku vozila)?
4. U slučaju pozitivnog odgovora na drugo pitanje (*odnosno, ako je Ured A dužan obavijestiti odgovornu osobu i vlasnika vozila o postupku likvidacije štete te im dati mogućnost da iznesu primjedbe glede odgovornosti i visine štete*), koje su posljedice propuštanja Ureda A da postupi u skladu sa svojom dužnošću pružanja informacija u pogledu:
- a) obveze Ureda B da postupi u skladu sa zahtjevom za isplatu koji je podnio Ured A;
- b) obveze odgovorne osobe i vlasnika vozila da Uredu B naknade nastale troškove?
5. Treba li članak 5. stavak 1. i članak 10. Unutarnjih pravila shvaćati i tumačiti na način da iznos koji je Ured A isplatio oštećeniku kao naknadu štete treba smatrati nenaknadivim rizikom koji je Ured A sam preuzeo (osim ako rizik nije preuzeo Ured B), a ne novčanom obvezom na teret druge osobe koja je sudjelovala u toj cestovnoj prometnoj nezgodi, tim više uzevši u obzir okolnosti predmetnog slučaja prema kojima je:
- tijelo koje naknađuje štetu (Ured A) prvotno odbilo zahtjev oštećenika za naknadu štete;
 - oštećenik je shodno tomu pokrenuo sudski postupak tražeći naknadu štete;
 - niži sudovi odbili su tužbu podignutu protiv Ureda A kao neosnovanu i neutemeljenu na dokazima;
 - nagodba između oštećenika i Ureda A postignuta je tek pred višim sudom, nakon što je taj sud upozorio stranke da će, ako odbiju pristupiti sklapanju nagodbe, predmet ponovno biti vraćen na razmatranje;
 - Ured A svoju je odluku da pristupi sklapanju nagodbe uglavnom obrazložio činjenicom da time želi izbjeći dodatne troškove daljnjeg vođenja postupka;
 - u predmetnom postupku nijedan sud nije utvrdio postojanje odgovornosti (krivnje) tuženika koji je sudjelovao u cestovnoj prometnoj nezgodi?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/103/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. u odnosu na osiguranje od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila i izvršenje obveze osiguranja od takve odgovornosti (SL L 263, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 7., str. 114.)

⁽²⁾ Unutarnji propisi Vijeća uređani prihvaćeni sporazumom sklopljenim 30. svibnja 2002. između nacionalnih ureda za osiguranje država članica Europskoga gospodarskog prostora i drugih pridruženih država, navedenim u prilogu Odluci Komisije 2003/564/EZ od 28. srpnja 2003. o primjeni Direktive Vijeća 72/166/EEZ u odnosu na provjere osiguranja od građanskopravne odgovornosti u pogledu upotrebe motornih vozila (SL L 192, str. 23.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 7. str. 33.)